

כפיה אנטי דתית בנצרת עליית!

דו"ח מיוחד

פקידי המועצה המקומית העובר ליד חלון ביתו, והוא פחד שמא יבולע לו אם הפקיד יראה שבביתו נמצא רב הדורזוקן. התיאורים הדראמטיים עוטרו בתמונות מתחת לתמונה המראה את בניינה החדשים של העיר החדשה כתוב: "מראה כללי של נצרת עילית. עיירת עולים בת 15 אלף איש. אחד המוקדים הקשים ביותר של שעוררית הכפיה האנטי-דתית במדינה." וזאת — על העיירה ששמה קשור מזה שלושה חודשים בשעוררית המחרידה של רינה איתני, אשר דרכונה ואזרחותה הישראלים נשללו ממנה בפקודת שר-הפנים הותק, בהסתמכו על חוקי-הלכה גזעניים מימי-הביניים.

★★★ הפולשים הקדושים

פרק מיוחד מוקדש למאבק של תור שבי נצרת עילית למען בית-כנסת. הרשעים המנהלים את ענייני העיר הוציאו כספים לרוב עבור "צרכי תרבות מפוקפקים, כגון קולנוע, תיאטרון, ספורט וכו'. אולם יקמצו את אצבעות ידם לאגרוף חזק ושטני, כאשר יידרשו לתת תמיכתם עבור הצורך הפשוט של הקמת בית-כנסת." קינה שפירושה יכול להיות רק אחד: אין לכל המאמינים מקום שבו יוכלו להתפלל. אך המצב אינו עגום כל-כך, כפי שמור דים מחברי החוברת, פלשו המתפללים לדי-רות של עמידה, הפכו אותן לבתי-כנסת. כמה דירות כאלה הפכו למקומות-תפילה? גם על כך משיבה החוברת, ומגלה בלי-מישים את המספר המדויק, כדי לנגח את ראש המועצה המפא"י מרדכי אלון, ואת החלק הדין המשתף עמו בפולה, יוצאים הפעילים בהשמצה טוטאלית על הגבאים מטעם: "מ-תוך 15 בתי-תפילה הקיימים בדירות פרטיות או בדירות שאלוהן פלשו, מחזיק ראש המועצה כשלטון על שבעה. ואכן צפוי להם גמול יפה לגבאים ממונים אלה, ולבתי הכנסת שלהם הממלאים אחר הוראות ראש המועצה. הם זוכים לעזרת המועצה המקומית בכך שמכשירים את המיבנים ל-מטרה של בית-כנסת, הורסים מחיצות, מטיחים ומסיידים כראוי."

שער החוברת מראה פועלים ההורסים בית-כנסת בנצרת

כנסת ובריכוזים דתיים, כשהם מקוננים על הפוגרום ומשמיצים את מדינת ישראל. הם ביקשו את היהודים המוועזעים לחתום על הצהרה נרגשת, המגנה את הריסת בתי-הכנסת ומחייבת את החותם עליה לעזור בבניית בתי-כנסת באמצעות הפעילים. כל מי שחתם — תרם. קופת הפעילים, המממנת את החלק ה-חשוך ביותר של הכפיה הדתית בישראל — החלה מתמלאת מחדש.

לעצמם בדמיונם, הרי זה החזיון המבהיל ביותר: שלילתם ממקום-עבודה ומפתי-לחם, הכל כדי להכריחם למסור את ילדיהם ל-חינוך חילוני. אחרי שבמשך שנים דיברו על הצלת ילדים מ-ציפורני המיסיון, דיברו עתה על הצלתם מ-ציפורני החינוך החילוני. אולם גם נצרת עילית היא ישראל, וצמרת מפא"י מכרה אותה לצמרת המסד"ל מבלי להתחשב באלון. הוא קיבל הוראה להיענות לדתיים. ממילא היה נכוע, שכן משרד-הפנים המסד"לי הפעיל נגדו את כל הנשק המיני-הלי. תקציבי המועצה המקומית לא אושרו, אלא לאחר שהופרשו מאות אלפי לירות למועצה הדתית, כך הוקם מיבנה חדיש

נגד כפיה, ולשונם הכשילה אותם והם ציירו תמונה הפוכה: בתי-כנסת במספר רב, שחלקם נתמך על-ידי המועצה המקומית, השוקקים מתפללים — ויחד עם זאת, הדרי-שה למנוע מכת אחרת את התפילה בנוסח הניראה לה.

★★★ אסון ופשע גדול...

כאשר הוקמה נצרת עילית קבעה החלוקה המפלגתית כי עיירה זו תהיה אחוזתה של מפא"י, בדיוק כשם שהעיירה נתיבות היא אחוזתה של המסד"ל. אולם הדתיים לא קיימו את ההסכם, החלו לט-

פרי של דמיון חודני

כ אשר הרסו פועלי המועצה המקומית את שלוש הכיתות הריקות של הצריף,

פוגרום מפוברק

לא היו הפעילים במקום. בכל זאת ידעו להדפיס, בראש החוברת שלהם, שתי המור-נות קורעות-לב מן המאורע. האחת הראתה מכונת הדורה עומדת ליד מיבנה שעליו ניצבים פועלים. הכותרת מתחת לתמונה ה-בירה: "הרס ולא חמל. פועלים שליחי המועצה המקומית בנצרת-עילית, בהריסת שלוש בתי-הכנסת."

וגדול, אליו הועברו התלמידים שלמדו ב-שלוש הכיתות של בית-הספר הממלכתי-דתי. כאשר שכן בית-הספר הדתי בצריף, נהגו תושבים דתיים שגרו בסביבה להתפלל בשבתות בכיתות הריקות. עם הקמת בית-הספר החדש הועברו אליו גם הרהיטים וכלי-הקודש ששירתו את המתפללים בשב-תות. המועצה החליטה להרוס את הצריף הריק, אולם תושבי הסביבה, שהתעצלו להעתיק את מקום-תפילתם אל בית-הספר החדש, תבעו להכיר בצריף כבית-כנסת קבוע. המועצה לא הסכימה, שלחה את עובדיה לכצק את ההריסה.

שים עין על העיירה המתפתחת והמשוגשת ביותר במדינה. הם החלו דורשים את חלקם, כפי שהם רגילים בכל שטחי החיים במדינה. דרישתם העיקרית: הקמת בית-ספר ממלכתי-דתי מפואר, מרדכי אלון, ה-איש שמפא"י הפקידה בידיה את השלטון בעיר, נלחם בהם. הוא הבין, כי אחרי בית-הספר יבוא גם מוכר, ולאחר מכן יגיעו סחטני הכשרות, מישמרות השבת, וכל יתר כלי-הקודש שבעזרתם הבטיחה המסד"ל ל-עצמה אחיות-הנוק במדינה. העסקנים הדתיים פתחו בהתקפת-מצת, טע-נו באסיפות-עם כי כרגע שיהודי שומר-מצת מבקש לרשום את בנו בבית-הספר הממלכתי-דתי בנצרת, מופעל נגדו טיור מ-ממלכת. כדברי החוברת: "דומה שכל חי-יונות-הפורענות שיכלו עולים אלה לתאר

מחברי החוברת נתנו לכעסם להשתולל גם כתיחן אחר, סתרו בצורה זו טענה נוספת של עצמם, היא טענת הכפיה. הם שאלו מדוע מחירה המועצה לבית-כנסת רפורמי לפעול במקום. אנשי הכת הזו נכנסו למיבנה של חברת עמידה, בחרו להם את המקום דהקא בקירבת ארבעה בתי-כנסת אחרים. מאות מתפללים נפגעים קשות מדי שבת בשבתו כאשר המתפללים הרפור-מיים באים ברכב ותוך חילולי-שבת אחרים, למקום תפילתם, והם עורכים את תפילותיהם בלחיי עוגב. המתפללים למאותיהם בבתי-הכנסת שבסביבה נפגעים בצורה קשה ביו-תר, שלחו את נציגיהם לחברת עמידה לברר כיצד זה ניתן מיבנה לצורה כזו ומצא מברך, כמו בלעם שיצא לקלל ונמצא מברך, כך בדיוק עם הפעילים: הם יצאו לקונן

התמונה השנייה שפורסמה על שער החוברת היתה מהרידה עוד יותר. היא הראתה ארבעה יהודים עטופים בטליתות, הנשאים ספרי-תורה ומנורה. הכותרת: "מתפללים מבית-הכנסת נזעקו למקום ומ-צילים את ספרי-התורה."

מבחינה דתית לא היתה בכך פגיעה במקום קדוש. כי הדת היהודית קובעת, שאסור להרוס בית-כנסת כל עוד לא ניבנה במקומו בית-כנסת אחר. הפועלים הרסו את הצריף הריק, המתפללים חזרו בערב מעבודתם, נוכחו לדעת כי תוכניתם הוכשלה, מיהרו אל הרב המקומי יצחק מילר, המנהל מערכה פרטית משלו נגד ראש המועצה. הרב שיגר מיברקים למספר רבנים בירו-שלים ובבני-ברק, הודיע כי חילול קודש נורא אירע — שלושה בתי-כנסת חוללו ונהרסו בצורה אכזרית.

הפעילים דארוצות-הברית עטו על המציאה. הם היו זקוקים לסיסמה מפוצלת למגבית השנתית שלהם באמריקה. לפני שנה נוספו בסכנת המיסיון, אירגנו הפגנות סוערות. הפעם החליטו לארגן פוגרום. בבילוישין שפורסם על-ידי המרכז שלהם בניו-יורק והופץ בין הרבנים וראשי קהילות נאמר: "אבל ובכי על חורבן שלושה בתי כנסיות בארץ-ישראל. ידי עריצים הרסו בזווז עד היום שלושה בתי כנסת בעיר העולים קריית נצרת. כל בית ישראל בארץ-ישראל חרדו ונדדעו מאימת האסון ומהפשע הג-דול, וקראו ליום צום ומספד... לא נגוח ולא נשקוט עד שיופסקו הרדיפות... כל אחד מאיתנו נקרא להצטרף ולתת עזרתו להקמת ההריסות."

שנוררים מטעם הפעילים עברו בכתייה-

כל קשר בין שני המאורעות לא היה אלא פרי של דמיון חולני.

בתמונה: יהודים מצילים ספרי-תורה